

Prelazak preko rijeke

Najveći ljudi su oni nepriznati i oni
Koji se nikada ne obznane.

U pohabanim čakširama i sa zamašćenim fesom na glavi Ali beg je žurio na Sabah namaz u ćuprijskoj džamiji. Zora bijaše tek prošla i ezan je odjekivao mahalom, učio ga je hodža Pitić. Nekoliko džematlija se već bilo skupilo u dvorištu te uđoše unutra. Išao je tiho i mirno ništa ne očekujući ni od koga prezirući nesvjesno i druge i sebe samog. Najednom, a druge strane Bregave ugleda hodžu Muju kako zaključava vrata svoje kuće preko puta mesdžida. Alibeg ga nezainteresirano i ovlaš pogleda i nastavi laganim korakom prema džamiji. Šejh Mustafa skrenu ulijevo te siđe niz stranu do Bregave. Šta li će tamo, pomisli Alibeg nejasno i nastavi put. U međuvremenu šejh zakorači na površinu rijeke te je brzo pređe gazeći objema nogama po nabujaloj vodi.

Alibeg osjeti jezu a žmarci mu predoše preko leđa. Protrljaviši oči kao da se želi uvjeriti u nemoguće pratio je pogledom šejha dok je prelazio površinom rijeke.

Ubrzo se nađe i u dvorištu džamije, Alibeg shvati namah da ga niko drugi osim njega nije vidio. Jedva je stajao na nogama drhteći od straha. Mustafa Žujo se ponašao kao da se nije dogodilo ništa posebno. Nakon što je klanjao Sabah namaz ljudi se stadoše razilaziti a on priđe šejhu.

„Hodža Mujo“....promuca nekako, „jesi li no'ti maloprije prešo'preko vode ili mi se učinilo?“ Mustafa ga kratko pogleda.

„Ljudi svašta vide“-odgovori neodređeno a moglo je značiti i potvrdu i negaciju istovremeno. Alibeg ušuti i povuče se.

Idućih nekoliko dana nije išao u džamiju, zbunjen i zabrinut. Odluči da prati šejh Mustafu. Jedno jutro dok su se hladne magle dizale iznad Bregave on se sakri ispod luka koji se nadvijao nad mostom da sačeka Mustafu. Šejh se pojavi i opet se ponovi ista slika. Pređe preko rijeke i uđe u džamijsko dvorište.

Ali prije nego uđe doviknu Alibegu kao da ga gleda – „izađi i uspravi se, ono što ti nije jasno ostaće nejasno htio ti ili ne!!“

Ovaj se iznenadi i uspravi se. Ne reče ništa.

Ni noge mu se nisu skvasile. Šejh Mustafi Žuji. Slušao sam još davno da ga je „otkrila“ vlastita majka vidjevši ga da prelazi preko rijeke. Ali saznadoh da mu je majka umrla prilikom poroda (ili malo poslije) te da je nije zapamtio. Nije se sjećao. Ali kako reče Mevlana zaborav je milost Božija na zemlji Njegovoj. Čovjek se ovdje ne bi mogao ni nasmijati misleći samo na kosti predaka kojih je nebrojeno mnogo?!

Ali zaboravljamo i tako živimo. Ni noge se nisu skvasile dok je prelazio preko rijeke. Alibeg je vidio i zapamtio jer uvijek neko vidi a i kada ne vidi vidi Onaj koji vidi sve. Kerameti postoje i dati su ljudima zbog zasluga jer padaju odnosno spuštaju se preko Božijeg Imena Dobročinitelj. Allah dž. Kaže: „Ljudi su Moja porodica i najdraži Meni je onaj ko je najkorisniji Mojoj porodici.“

Vidimo da je upotrebljen izraz ljudi jer je i Božanskim dobročinstvima obuhvaćen cijeli ljudski rod. Dakle, nije izdvojena nijedna kategorija ljudi jer Božanska milost obuhvata sve. Kerameti

na srca Njegovih robova padaju kao posljedica dobročinstva i služenja ljudima. Ni noge mu se nisu skvasile. Šejh Mustafi Žuji.

Neko je zapamtio i prenio drugima a neko uvijek zapamti. Kao sjećanje i opomenu. I dašak Božije milosti na zemlji Njegovoj

<https://jasminko.github.io/>

(Slika – Nišan Šejha Mustafe Žuje)